

Функцията на хайдушкия фолклор в регионалната културна традиция може да се разглежда в няколко пункта: като носител на конкретна историческа информация, като наследник и носител на културна информация, като художествена система, възпроизвеждаща тази информация и най-после като съществен елемент на местната фолклорна история, участваващ активно в нейно изграждане и функциониране.

За решаването на посочените задачи, с оглед на основната тема и цел на тази работа, като че ли най-добре би било да се използва историко-типологическият метод. Чрез него най-точно може да се проследят закономерностите в развитието на хайдушкия фолклор, на съхраняването и възпроизводството на историческа информация от него в контекста на типологията на категорията героично във фолклорната култура, осмислена и чрез образа на хайдутина в типове герои на разбойника, на отмъстителя, на защитника, на бореца. А също и чрез типове герои на противника на хайдутина и етническото му конкретизиране.

Определящ акцент в типологизацията на образа на хайдутин е позицията му на извънзаконник. В исторически план, от гледна точка на официалната османска власт, той е извън закона и е изцяло разбойник. А от гледна точка на социума той е също извън неговите закони, тъй като, за да стане и бъде хайдутин героят трябва да напусне социалното пространство. В този смисъл той е също извънзаконник.

Така формулираната тема на настоящото изследване и наличният материал, който е обект на анализ, изискват да се направят някои уточнения относно смисъла, който ще се влага при употребата на някои термини.

Първото и най-важното това е какво ще се има предвид като съдържание на термина хайдушки фолклор. От направения преглед на изследванията е ясно, че в повечето от тях вниманието е насочено към хайдушките песни и почти не се разглеждат хайдушките предания.

